

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. B. S.**, bývajúcej v B., proti žalovanej **Ing. Ž. K.**, bývajúcej v B., zastúpenej A. s.r.o., so sídlom v B., **o zaplatenie 1.991,64 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 21 C 135/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. septembra 2011 sp. zn. 9 Co 266/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. septembra 2011 sp. zn. 9 Co 266/2010 **z r u š u j e** a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 9. apríla 2010 č. k. 21 C 135/2009-96 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala titulom zmluvy o pôžičke zaplatenia 1.991,64 Eur s príslušenstvom. Žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v sume 749,18 Eur do 15 dní po právoplatnosti rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa za trvania manželstva s Ing. I. S. ústne uzatvorila so žalovanou 2. februára 2006 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej jej dočasne prenechala peňažné prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov v sume 1.991,64 Eur, ktoré sa žalovaná zaviazala vrátiť do 31. augusta 2006. Svoj záväzok vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky splnila, keď ich vrátila Ing. I. S. v dvoch splátkach. Právne vec posúdil podľa § 143 až 145, 514, 559 a 657 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru okresného súdu, hoci z prehlásenia žalovanej

z 2. februára 2006 vyplýva, že peňažné prostriedky jej boli poskytnuté žalobkyňou, keď ich žalovaná vrátila Ing. I. S., svoj záväzok riadne splnila, čím zanikol. Uviedol, že totiž solidarita manželov vzniká priamo zo zákona, len čo došlo k uzavretiu platného právneho úkonu za trvania manželstva čo i len jedným z manželov, a to bez ohľadu na charakter úkonu. Mal preto za to, že z predmetného právneho úkonu, zmluvy o pôžičke, ktorou boli žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov S., boli podľa zákona oprávnení a povinní obaja manželia S. spoločne a nerozdielne, a teda obaja boli spoločne a nerozdielne aj veriteľmi žalovanej. Keď žalovaná plnila Ing. I. S., jej záväzok zanikol a žalobkyňa preto ako druhá zo spoločne a nerozdielne oprávnených veriteľov nemôže od nej žiadať splnenie dlhu. Bez významu, s poukazom na § 144 a 145 Občianskeho zákonníka, považoval skutočnosť, že žalovaná uzavrela zmluvu o pôžičke iba so žalobkyňou.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 22. septembra 2011 sp. zn. 9 Co 266/2010 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.991,64 Eur s 9 %-ným úrokom z omeškania ročne od 1. septembra 2006 do zaplataenia. Vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti (úroku z omeškania) rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanú zaviazal tiež k povinnosti nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 1.544,70 Eur k rukám jej právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd na pojednávaní preskúmal vec v celom rozsahu podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Po zopakovaní dokazovania listinnými dôkazmi, uvedenými v rozsudku, dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa. Odvolací súd mal rovnako ako súd prvého stupňa písomným prehlásením žalovanej z 2. februára 2006 preukázané, že peňažné prostriedky žalovanej poskytla žalobkyňa a že tieto sa žalovaná zaviazala vrátiť do 31. augusta 2006. Podľa názoru odvolacieho súdu z tohto prehlásenia vyplýva, že ako zmluvná strana bola veriteľom zmluvy o pôžičke, upravenej § 657 Občianskeho zákonníka len žalobkyňa a že ako zmluvná strana bola dlžníkom žalovaná. Zároveň uviedol, že žalobkyňa mala dostatok vlastných peňažných prostriedkov z dedičstva (patriacich do jej výlučného vlastníctva a nie do bezpodielového spoluvlastníctva manželov), z ktorých bola schopná pôžičku poskytnúť žalovanej. Tento skutkový záver podporil konštatovaním, že ani v odpore, podanom žalovanou proti platobnému rozkazu, žalovaná netvrdila, že by si peniaze požičala od žalobkyne a jej manžela spoločne, a teda že by Ing. S. bol spoluveriteľom zo zmluvy o pôžičke, ale uviedla, že

k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke došlo medzi ňou a žalobkyňou. Keď veriteľom žalovanej bola žalobkyňa, žalovaná bola oprávnená a povinná plniť len jej a nie je vtedajšiemu manželovi Ing. I. S.. Pretože žalovaná v zmysle § 120 O.s.p. súdu nepreukázala vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov žalobkyni ako veriteľke, s ktorou uzatvorila zmluvu o pôžičke, neuniesla dôkazné bremeno o zániku dlhu. Na základe uvedeného odvolací súd žalovanú zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyni požadovanú sumu, zodpovedajúcu poskytnutým peňažným prostriedkom. Z dôvodu, že žalovaná svoj dlh nesplnila do 31. augusta 2006, dostala sa do omeškania. Odvolací súd ju preto zároveň zaviazal aj k povinnosti zaplatiť žalobkyni 9 %-ný úrok z omeškania ročne z dlžnej sumy od 1. septembra 2006, s poukazom na § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 193/2005, podľa ktorého výšku úroku z omeškania určuje nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., výška úroku predstavuje ročne dvojnásobok určenej základnej úrokovej sadzby NBS platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu a po celú ďalšiu dobu omeškania zostáva táto výška úrokov z omeškania nemenná. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal náhradu uplatnených trov konania.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná z dôvodu, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a) v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.) a inej vady konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Namietala porušenie procesných ustanovení O.s.p. postupom odvolacieho súdu, ktorý zopakoval len dôkazy svedčiace v prospech žalobkyne a nezopakoval dôkazy svedčiace v jej prospech a v odôvodnení rozhodnutia sa s nimi ani nevysporiadal, dôkazné bremeno, ktoré malo zaťažovať žalobkyňu preniesol na žalovanú a vec preskúmal nad rámec dôvodov namietaných žalobkyňou v odvolaní, hoci bol viazaný dôvodmi odvolania. Zdôraznila, že žalobkyňa v odvolaní namietala len nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa v časti vrátenia peňažných prostriedkov bývalému manželovi žalobkyne a bola toho právneho názoru, že aj keď sú ako pôžička poskytnuté peňažné prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nejde o spoločnú vec manželov, ale vždy ide o záväzkový vzťah medzi účastníkmi tohto vzťahu, a že je daná viazanosť obsahom samého záväzkového vzťahu, v danej veci zmluvy o pôžičke (v spojení s prehlásením žalovanej), vrátane v ňom označených účastníkov ako veriteľ a dlžník.

Žalovaná nakoniec namietala aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa jej názoru odvolací súd nesprávne posúdil otázku, či sa manžel veriteľa zo zmluvy o pôžičke stáva oprávneným spoločne a nerozdielne s ním. Poukázala pritom na súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, že pôžička bola poskytnutá z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý zistený skutkový stav žalobkyňa v odvolaní nenamietala. Uviedla, že nie je vylúčené, aby poskytnutie pôžičky manželom na strane veriteľa bolo právnym úkonom týkajúcim sa spoločných vecí, najmä ak jeden z manželov poskytuje veci – peniaze, patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky žalovaná navrhla napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej zotrvala na svojom tvrdení uvedenom v odvolaní, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, no nesprávne ho právne posúdil. Má za to, že postupom odvolacieho súdu žalovanej nebola odňatá možnosť konať pred súdom a že odvolací súd vec správne právne posúdil. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky preto navrhla dovolanie žalovanej zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné a rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme rozsudku sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p. V danej veci je dovolanie prípustné už podľa § 238 ods. 1 O.s.p, nakoľko ide o rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Dovolací súd je podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom podaného dovolania i uplatnenými dovolacími dôvodmi. Dovolacie dôvody, ktorými bolo dovolanie odôvodnené, dovolací súd pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľka nenamietala, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo.

So zreteľom na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské

práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

V danej veci odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) spočíva v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V preskúmvanej veci odvolací súd rozhodnutie odôvodnil § 657 Občianskeho zákonníka, upravujúcim uzavretie zmluvy o pôžičke a prehlásením žalovanej z 2. februára 2006 ako dlžobným úpisom. Svoj právny záver, že účastníkmi zmluvy sú len osoby označené v zmluve (v preskúmvanej veci žalobkyňa ako veriteľka a žalovaná ako dlžníčka) právne neodôvodnil príslušnými ustanoveniami právnych predpisov, hoci v danej veci súd prvého stupňa dospel k skutkovým záverom (od ktorých sa vzhľadom na podané odvolanie už odvolací súd odchýliť nemohol), že peniaze, ktoré žalobkyňa poskytla žalovanej patrili do bezpodielového

spoluvlastníctva manželov s poukazom na § 144 a § 145 Občianskeho zákonníka a príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce záväzkovo-právne vzťahy a tento skutkový záver žalobkyňa v odvolaní podanom proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa nenamietala. Nakoľko v danej veci po podaní odvolania zostalo sporným, či ide o postavenie žalobkyne ako jedinej veriteľky, resp. či ide o aktívnu solidaritu manželov na strane veriteľa zmluvy o pôžičke, odvolací súd bol povinný sa s touto právnou otázkou náležite vysporiadať. Otázku solidarity (aktívnej i pasívnej) a splnenia dlhu nemožno totiž posudzovať izolovane, len podľa určitého ustanovenia Občianskeho zákonníka, upravujúceho určitý zmluvný typ, bez ohľadu na iné ustanovenia Občianskeho zákonníka. V preskúmvanej veci bol odvolací súd povinný posúdiť túto otázku v spojení s príslušnými ustanoveniami upravujúcimi záväzkovo-právne vzťahy, ktoré sa aplikujú, pokiaľ ustanovenia upravujúce jednotlivé typy zmlúv neustanovujú inak, napr. v spojení s § 513, upravujúcim solidaritu veriteľov vznikajúcu nielen podľa zmluvy, ale aj podľa zákona, resp. rozhodnutia súdu, § 514 a § 515 Občianskeho zákonníka a tiež v spojení s ustanoveniami upravujúci bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, napr. v spojení s § 145 Občianskeho zákonníka, zakladajúceho solidaritu manželov (bez ohľadu na skutočnosť, že účastníkom právneho úkonu je iba jeden z manželov).

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné v súvislosti s nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu poznamenať, že pokiaľ odvolací súd dospel k záveru (v odôvodnení rozhodnutia jednou vetou len akoby poznamenanému), že žalobkyňa preukázala, že mala v čase poskytnutia pôžičky dostatok vlastných finančných prostriedkov z dedičstva, z ktorých bola schopná pôžičku poskytnúť (teda, že poskytnuté prostriedky boli v jej výlučnom vlastníctve), tento záver (k akému však už odvolací súd vzhľadom na dôvody podaného odvolania dospieť nemohol - vid'. nižšie) by bol taktiež nepreskúmateľný, pretože z odôvodnenia nie je zrejmé, z akých dôkazov odvolací súd uvedený skutkový záver vyvodil.

Na základe vyššie uvedeného, keď rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje všetky náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné. Takýmto rozhodnutím bola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorým tento súd mení rozhodnutie súdu nižšieho stupňa, musí podľa názoru dovolacieho súdu obsahovať zákonné náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., pretože pri zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom, tento súd svojim rozhodnutím nahrádza napadnuté prvostupňové rozhodnutie. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia preto musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený jednak s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ako aj s poukazom na ním prijaté právne závery a zároveň musí odôvodniť, prečo neprihliadol na ostatné skutočnosti a dôkazy, ktoré počas konania vyšli najavo. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. V prípade, že rozhodnutie nie je odôvodnené v zmysle § 157 O.s.p., ide o procesne nesprávne rozhodnutie, ktoré je nepreskúmateľné a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať.

Účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a zároveň musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t. j. musí byť preskúmateľné. V prejednávanej veci nie je možné preskúmať správnosť postupu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky musí ďalej konštatovať, že odvolací súd sa zaoberal otázkou, či poskytnuté peňažné prostriedky patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, alebo boli vo výlučnom vlastníctve žalobkyne (a navyše ako už bolo vyššie uvedené, svoj iný záver, ako ku ktorému dospel súd prvého stupňa, skutkovo ani právne neodôvodnil) opakovane dokazovanie (navyše vykonaním len niektorých dôkazov) bez toho, aby k uvedenému procesnému postupu boli splnené zákonné podmienky, to je nad rámec dôvodov odvolania. Tým zaťažil konania inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je dovolaním namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p., odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v písm. a/ až f/ tohto ustanovenia. Podľa § 205 ods. 3 O.s.p., rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Podľa § 212 ods. 1 O.s.p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Podľa § 212 ods. 2 O.s.p., súd nie je viazaný rozsahom odvolania len v prípadoch taxatívne vymenovaných v písm. a/ až d/ tohto ustanovenia.

V preskúmvanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu zistil, že proti rozsudku súdu prvého stupňa podala odvolanie žalobkyňa, v ktorom odvolaní nenamietala skutkové závery súdu prvého stupňa, že poskytnuté peňažné prostriedky patrili do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Naopak, výslovne uviedla, že podľa jej názoru súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, ale nesprávne ho vyhodnotil po právnej strane a namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutia z hľadiska vysporiadania sa súdu so skutočným vrátením pôžičky Ing. I. S.. Podaného odvolania sa pridržiavala v celom rozsahu aj na pojednávaní pred odvolacím súdom.

V predmetnej veci tak medzi účastníkmi konania zostala spornou otázka právneho posúdenia, či žalobkyňa bola veriteľkou zmluvy o pôžičke sama alebo spoločne a nerozdielne so svojim vtedajším manželom a vzhľadom na namietanú nepreskúmateľnosť rozhodnutia, či žalovaná skutočne vrátila poskytnuté peňažné prostriedky Ing. I. S..

Odvolací súd po zopakovaní dokazovania listinnými dôkazmi, uvedenými v odôvodnení rozsudku, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť

požadovanú sumu žalobkyni, a to okrem neodôvodneného právneho záveru o povinnosti vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky žalobkyni ako osobe označenej v zmluve, tiež z dôvodu, že poskytnuté peňažné prostriedky boli vo výlučnom vlastníctve žalobkyne. Odvolací súd tak za spornú skutočnosť medzi účastníkmi konania považoval otázku, kto bol vlastníkom poskytnutých peňažných prostriedkov.

Odvolací súd sa dôsledne neriadil § 212 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého je viazaný dôvodmi vymedzenými v odvolaní, čo znamená, že na iné pochybenie súdu prvého stupňa, ktoré by inak mohlo byť zákonným dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadnuť nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Odvolací súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať iba na dôvody odvolania, ktoré boli uvedené v odvolacej lehote (okrem tých, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti).

Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a inej vade podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnými procesnými vadami, nemôže byť považované za správne.

Pokiaľ žalovaná ako dovolací dôvod uvádzala aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok nemohol v dovolacom konaní vzhľadom na vyššie uvedené podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôvodov vyššie uvedených preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.) s tým, že právny názor ním vyslovený je pre súd záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom

hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. februára 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková